

[Kai Moltke.]

Ja, jeg skal ikke bebrejde en økonomiminister, at han ikke altid kan være profet, men jeg vil i alle tilfælde benytte denne lejlighed til at sige, at her undervurderede økonomiministeren vistnok en lille smule følgerne af den afvikling af obligationsrationeringen, som han hidtil har pralet af som noget af det, der virkelig havde sat gang i byggeriet, som havde sat initiativ i gang, selv om det ganske vist ikke altid mærkedes på arbejdsløshedsprocenterne.

Men da det halve år var gået, hvordan så det så ud? Ja, hvor man før i løbet af nogle måneder havde indkøbt for $\frac{1}{2}$ milliard kr. — og det vakte bekymring, at man i september købte for $\frac{1}{2}$ milliard kr. — nåede man nu op på, at Nationalbanken på en måned først købte for 1 milliard kr. og i den følgende måned for $\frac{1}{2}$ milliard kr. Det er her igennem, vi nu er kommet i den helt uholdbare situation, at regeringen erklærer, at selvfølgelig er gennem samtalerne og aftalerne med Nationalbanken kreditproblemerne ikke løst, man må alvorligt overveje hele situationen, som den ligger.

Lad mig gøre opmærksom på, at såvel i debatten som i åbningstalen som i den tale, jeg holdt ved første behandling af finansloven, karakteriserede jeg disse tilstande på den måde, at man i virkeligheden stod over for et gennem Nationalbankens støtteopkøb maskeret sammenbrud af hele realkredit og af hele det nuværende realkreditsystem. Jeg kunne tænke mig at få lidt at vide om regeringens perspektiver. Hvor vil man hen? For det kan vel ikke være meningen udelukkende at sige: nu afskaffer vi forhåndslånene, det må bankerne klare. Og når bankerne skal klare det, bliver det altså lån til 11 pct. Ja men jeg kan da ikke tænke mig, at lån til 11 pct. særlig skulle inspirere hverken til byggeri eller til at gå i gang med at skaffe billigere boliger, overkommelige for ganske almindelige mennesker. Hvis det niveau skal holdes, ja, så er det dog ganske givet, at vi går ind i en yderst vanskelig periode. Det kan vel heller ikke være meningen, når huslejen befinder sig i de højder, som den gør i nybyggeriet, at man bare siger: ja men lånene skal gøres kortere, og indskuddene skal gøres større. Ja, så bliver der balance mellem udbud og efterspørgsel, for så kommer vi nemlig i en

situation, hvor der bygges under sådanne forhold, at almindelige mennesker i alle tilfælde ikke får råd til at flytte ind. Så kommer vi til at befinde os i en situation, hvor byggeriet af sig selv bremses yderligere, end det sker ved gennemførelsen af de foranstaltninger, som regeringen foreslår i dag.

Jeg kan ikke lade være med at tænke: havde det nu ikke været lykkeligere, hvis både økonomiministeren og den øvrige regering, allerede før man fejrede de glade jule- og nytårsudsigter, havde sat sig i tænkeboksen og taget fat på en reorganisering af et helt igennem faldet realkreditsystem, som har ført ud i det rene og glade vanvid her gennem de sidste uger og måneder!

Det tredje punkt, som økonomiministeren fremdrog, var, at man nu gik i gang med gennem det, man kalder en sund finanspolitik, at inddrage købekraft. Og så kommer buketten. Ja, lovforslag, som jeg ikke engang har haft tid og lejlighed til at læse igennem, skal jeg selvfølgelig ikke kommentere i enkeltheder. Heldigvis har folketingsmedlemmerne dog ligesom alle andre borgere her i landet den ret, at de kan få at vide hovedindholdet af regeringens lovforslag i morgenavisen, d. v. s. før de overhovedet får forslagene serveret her i skriftlig og let tilgængelig form. For en gangs skyld er det altså lykkeligt, at vi har en så fri presse, at den er bekendt med tingene, før tingets medlemmer bliver det. Hvis man kunne komme lidt tidligere med den slags ting til folketingets medlemmer og give dem lidt bedre tid til en saglig gennemgang, tror jeg ikke, at kvaliteten af behandlingen her i folketinget ville lide under det. Her synes jeg man er ved at nå et yderpunkt.

Så vidt jeg forstår — det er jo også fremdraget her — har man tydeligt nok koncentreret sig om at skære ned på budgettet, men hvad man vil skære ned på i de enkelte ministerier og de enkelte grupper, ja, det får vi ikke at vide, for det skal så at sige komme igennem den automatiske administrative gennemgang af, hvor der er ting, der går i stå af sig selv, hvor penge og bevilninger ikke bruges, og på en hel række andre områder. Ikke ét ord om konkrete poster og hvilke beløb der skal skæres ned med. Ja, man må have mig undskyldt, men jeg kan virkelig ikke tage en sådan blankofuldmagt